

SOPHIA'S UITNODIGING
VOOR DE
UNICORN ACADEMY

BIG BALLOON
PUBLISHERS

Sophia's uitnodiging voor Unicorn Academy is een uitgave van
Big Balloon BV – Haarlem 2025
Onderdeel van Gottmer Uitgevers Groep

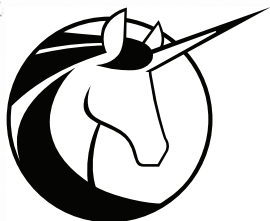

ENTERTAINMENT

© 2023 Spin Master Ltd. Unicorn Academy and all related titles, logos and characters,
and SPIN MASTER logo and trademarks of Spin Master Ltd., used under license.
All Rights Reserved.

Gebaseerd op de Unicorn Academy-boeken, geschreven door Jullie Sykes en
Linda Chapman, geïllustreerd door Lucy Truman en uitgegeven door Nosy Crow Ltd.
Oorspronkelijke uitgave door Nosy Crow Ltd.
Tekst leesboek © Nosy Crow Ltd. 2023
Nederlandse vertaling: Mariella Manfré

PROLOOG HET BEGIN VAN EEN REIS...

In de verste uithoek van de blauwste oceaan, voorbij geheime zandbanken en verborgen achter een magische mist, ligt de prachtigste plek op aarde. Alles tintelt er van magie – van de sprankelende met sneeuw bedekte bergtoppen tot de met bloemen bezaaide bossen. Dit is Eenhoorn Eiland.

Op een dag verscheen er een twinklend bolletje van roze licht in de schaduwen van het eiland. Zo snel als een kolibrie schoot het lichtje flitsend van links naar rechts het zonlicht in. Het schitterde en

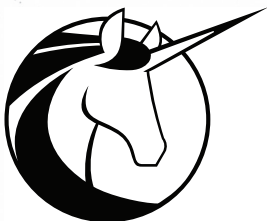

cirkelde boven de watervallen en weides van het eiland, waarna het een groene heuvel op gleed. Daar stond een melkwitte eenhoorn met een spiraalvormige hoorn over de zee uit te staren. Met haar regenboogkleurige manen wapperend in de wind keek de eenhoorn naar het bolletje dat steeds dichterbij dartelde. Ze schrok niet – het was een lichtje dat ze al heel vaak had gezien. Het bolletje wervelde om het lichaam van het majestueuze dier, langs haar hoorn omhoog de lucht in. Het was een lotfeetje, een klein magisch wezen met fladderende roze vleugels en stralende ogen. Als groet boog de eenhoorn zwijgend haar hoofd. Het lotfeetje zweefde heel even naast de eenhoorn en vloog toen weer weg, cirkelend hoog, hoog de lucht in... waar het zich aansloot bij een wolk lotfeetjes die gloeiden in edelsteenkleuren en opgewonden met hun vleugels klapperden. De eenhoorn keek op naar de lotfeetjes die zich

verzamelden en nog hoger zweefden. Vlak voor ze uit zicht verdwenen ging de wolk uiteen en stoven de lichtbolletjes verschillende kanten op. Alleen de mooie eenhoorn bleef achter, en een vervagende gloed van glinsterend roze licht.

HOOFDSTUK EEN

“Goed zo, meisje!” riep Sophia Mendoza toen Mary Lou over een omgevallen boom vloog. Sommige ruiters zouden bij zo’n hoge sprong bibberen in hun rijlaarzen, maar Sophia was helemaal niet bang. Hoe kon je nou bang zijn als je lol had met je beste vriendin?

Mary Lou, Sophia’s mooie kastanjebruine merrie, hinnikte van plezier. Zij genoot hier net zoveel van als haar ruiter! Het paard galoppeerde verder, slalommend door het bos, hoeven denderend over de grond.

“Deze kant op”, zei Sophia en ze leidde Mary Lou

voorzichtig langs een paar lage takken. “Kom op!”

Zolang Sophia zich kon herinneren, was ze dol op Mary Lou geweest. Samen op ontdekking gaan was hun favoriete bezigheid. Gedurende de jaren dat ze op de ranch woonde die haar thuis was, was ze een ervaren ruiter geworden. Ondanks het tempo van Mary Lou's galop zat ze stevig in het zadel. Sophia lachte terwijl de wind door haar lichtbruine haar flipte. De kristallen ster aan haar halsketting fonkelde schitterend terwijl ze tussen de bomen door reden.

Als Sophia buiten in de natuur was, verdween al het andere. Ze dacht alleen maar aan de zon op haar rug, de teugels in haar handen en Mary Lou die haar meenam op avontuur. Sophia dreef haar paard voort, voorbij beschaduwde open plekken en prikkende bramenstruiken, tot de middagzon begon af te nemen en het eindelijk tijd was om

naar huis te gaan. Samen galoppeerden ze een grasveld op naar een keurige met een hoog houten hek omheinde wei: thuis.

“De laatste sprong”, fluisterde Sophia over Mary Lou’s nek geleund. “Dus laten we knallen!”

Mary Lou’s oren bewogen naar achteren toen ze stevig afzette en soepel over het hek sprong. Blij hinnikend ging ze over op een rustig drafje.

“Perfect”, zei Sophia lachend en ze gleed op de grond. Ze gaf het paard een kus op de neus, waarna ze eraan toevoegde: “Zoals altijd!”

Mary Lou briepte en gaf Sophia een teder duwtje. Terwijl het meisje op haar hals klopte en tegen haar kletste, zag het paard iets uit haar ooghoeken. Wat was dat roze glinsterende licht dat boven het huis zweefde? Mary Lou knipperde verbaasd. Maar toen ze haar ogen opende en weer keek was het licht verdwenen.

Sophia had niks vreemds gemerkt. Zij maakte

zich meer zorgen om hoe snel de zon aan het ondergaan was. Ze pakte Mary Lou's teugels en leidde haar snel over de wei.

“Het wordt laat”, zei ze. “We moeten jou weer in de stal krijgen, voordat...”

“...mam erachter komt?”

Sophia kreunde. Haar broertje Marco dook op van achter de staldeur. Hij grijnsde van oor tot oor. Hij was pas negen, maar hij had al wat indrukwekkende detective-skills opgepikt.

“Mam wordt gek als ze erachter komt dat je van de ranch af bent gegaan voor een rit!” zei hij.

Mary Lou en Sophia wisselden een zenuwachtige blik.

“Dat denk ik natuurlijk maar”, ging Marco verder, “want ik hoorde haar eerder tegen je zeggen: ‘Waag het niet om met Mary Lou de ranch af te gaan.’”

Sophia gaf hem een speelse por. Ze wilde echt

niet betrapt worden op het verbreken van regels, maar het was zo'n mooie, zonnige middag geweest. Het voelde bijna verkeerd om níet op avontuur te gaan.

“Gelukkig hoeft mam er nooit achter te komen”, zei Sophia toen ze opeens iets bedacht. “Ze is lasagne aan het maken en je weet hoe druk ze daar altijd mee bezig is.”

Tot haar verbazing reageerde Marco niet. Zijn glimlach vervaagde en zijn grote bruine ogen werden nog groter dan gewoonlijk. Opeens voelde Sophia dat er iemand achter haar stond.

“Hé, mam!” Ze slikte toen ze zich omdraaide.

Sophia's moeder keek haar dochter nors aan. Ze had één hand op haar heup en de andere hield een pizzadoos vast. “Ik heb geen lasagne gemaakt”, zei ze ferm. “Ik heb eten besteld.”

Bliksemsnel schoot Marco langs zijn zus, pakte de pizzadoos uit zijn moeders hand en sprintte naar

het huis. “Ik breng deze wel naar binnen. Doe!”

Sophia’s buik maakte een salto. Mary Lou boog haar hoofd en hield haar blik neergeslagen. Ze zaten nu echt in de nesten.

“Hoe vaak heb ik je al niet verboden om de ranch af te gaan?” vroeg Sophia’s moeder.

“Mary Lou had beweging nodig”, voerde Sophia aan. Ze zuchtte. Haar moeder kon op een manier naar haar kijken waardoor ze de waarheid wel moest vertellen. “We zijn gewoon op het pad gebleven”, voegde ze zachtjes toe. “Daar reden pap en ik zo vaak.”

Haar moeders blik werd zachter. Ze kwam een stap dichterbij om Mary Lou te aaien, waarna ze het paard naar de stal leidde en haar klaar begon te maken voor de avond. “Ik wil gewoon dat je niets overkomt”, zei ze zachtjes.

“Ik ben een goede ruiter”, reageerde Sophia die Mary Lou’s emmer water pakte. “Je hoeft je geen

zorgen om me te maken.”

Haar moeder trok een wenkbrauw op. “O nee? Vorige week ging je rijden tijdens een onweersbui om een ontsnapte kip te vangen. En de week ervoor speelde je tikkertje met een stier.”

“Goed punt, mam.” Sophia keek naar Mary Lou die nu geen hoofdstel meer om had en genoot van het heerlijke wrijven over haar hals. Het was niet zo dat ze met opzet gevaarlijke dingen deden, maar die gebeurden gewoon.

“Waarom kun je nooit eens gewone ongevaarlijke tienerdingen doen?” vroeg haar moeder. “Zoals vrienden maken, naar de film gaan, naar slaapfeestjes. Dat kan leuk zijn.”

“Vrienden zijn overschat”, zei Sophia, die Mary Lou welterusten knuffelde. “Ik ben meer een rebelse eenling die van avontuur houdt en haar moeder tot wanhoop drijft.”

Sophia’s moeder schudde grinnikend haar

hoofd en sloot zich aan bij de knuffel. “Vertel mij wat”, beaamde ze. “O, en nog even over dat wegglijpen.”

“Huisarrest?” vroeg Sophia. “Ja. Dat dacht ik al!”

Kukelekuuuu!

De grote rode haan van de ranch stond op de muur naast Sophia’s slaapkamer. Hij zette zijn veren op, haalde diep adem en kraaide nog een keer. Kukelekuuu! Het was zijn taak om iedereen ’s ochtends voor dag en dauw wakker te maken, en hij was nooit te laat.

Sophia gaapte slaperig en rekte zich uit, waarna ze het raam omhoog schoof en haar hoofd naar buiten stak. “Jij ook goedemorgen!” zei ze, vriendelijk naar de haan zwaaiend.

Sophia liet haar voeten in een paar slippers glijden en begaf zich naar beneden. Ze rook de knusse warme geur al van haar moeders pannenkoeken

in de keuken. Op de overloop kwam ze langs de foto van haar vader, Miles Mendoza. Sophia en Marco misten hem nog steeds heel erg. Soms was het moeilijk om te beseffen dat hij niet gewoon in de stal de paarden aan het voeren was of bezig was met een ander klusje op de boerderij. Sophia plaatste zachtjes een kus op haar vingers en duwde die tegen de foto, zoals ze elke dag deed. “Morgen, pap”, fluisterde ze.

Ze was nog steeds naar het vriendelijke gezicht van haar vader aan het staren toen de deurbel ging.

Ding-dong!

“Ik ga wel!” riep Sophia en ze rende de trap met drie treden tegelijk af. Binnen een paar seconden was ze bij de voordeur, maar toen ze die opende was er niemand. Ze stapte de veranda op, keek naar links en naar rechts. “Dat is raar”, mompelde ze. Toen ze weer naar binnen ging, struikelde ze

bijna over een glimmend zilverkleurig doosje dat op de deurmat stond.

Sophia staarde naar het doosje. Hoe kwam dat daar? Ze ging de veranda weer op om er alsnog achter te komen wie de bezorger was en ondertussen zweefde er een vaag roze lichtje achter haar. Toen ze het eindelijk opgaf en het doosje meenam naar binnen, schoot het lichtje weg.

Sophia liet het doosje zien aan haar moeder en Marco. Het was zwaar en stevig, en de buitenkant was prachtig versierd met een paar gouden en lila paarden. Sophia's adem stokte toen ze zag dat haar naam erop gegraveerd stond.

“Wat is dat?” vroeg Marco.

Sophia's moeder keek bezorgd toe terwijl haar dochter voorzichtig de deksel optilde. In het doosje lag een mooie uitnodiging, geschreven op een glanzende kaart:

**GRAAG DELEN WE JE MEE DAT
JE BENT TOEGELATEN TOT DE**

**NUNCIOR
ACADEMY**

**'S WERELDS BESTE SCHOOL
VOOR VEELBELOVENDE
RUITERS**

Sophia's gezicht lichtte op. Een school waar ze de hele dag mocht paardrijden? Een plek waar paarden bij de lessen hoorden? Dat klonk als een droom die uitkwam! Smekend keek ze naar haar moeder. "Mag ik ernaartoe?"

"Mag ik haar kamer?" droeg Marco bij.

Sophia's moeder fronste. "En je school hier dan?"

"Op de school hier mag je geen paarden meenemen naar de les!" zei Sophia. "En ik denk

niet dat ze me zullen missen.”

“Maar ik zou je missen”, zei haar moeder. “En Marco ook.”

Marco begon te knikken, maar schudde toen snel zijn hoofd. “De nieuwe kamer maakt het wél makkelijker...”

Zijn moeder keek hem streng aan en Marco zag dit als teken om er snel vandoor te gaan.

Sophia pakte een folder uit het doosje die vol stond met informatie over de Nuncior Academy. Het klonk geweldig. “Ik weet dat je je zorgen maakt”, zei ze tegen haar moeder, “maar ik heb echt het gevoel dat het voorbestemd is dat ik dit doe.”

Sophia’s moeder staaarde heel lang naar de folder. Uiteindelijk keek ze op en zei: “Het spijt me. Maar ik vind het geen goed idee.”

“Mam! Dat meen je niet!” Sophia klemde haar kristallen hanger vast en voelde dat ze begon

te huilen. Dit was een ruiterschool. Haar moeder wist dat het altijd al haar droom was om voor paarden te zorgen. En iemands droom kapotmaken kon toch niet goed zijn? “Pap zou wel willen dat ik ging!” flapte ze er uit. “Als hij hier was, dan...”

Sophia's moeder draaide haar hoofd de andere kant op. “Ons gezin heeft genoeg verloren”, zei ze simpelweg. “Ik wil niet dat je weggaat, Sophia.” Er viel niks meer te zeggen. Snikkend rende Sophia naar haar slaapkamer en sloeg de deur dicht.

